

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **Super poster, s. r. o.**, se sídlem Koněvova 1107/54, Praha 3, IČ 25063723, zastoupen JUDr. Janem Marečkem, advokátem, se sídlem Na Švihance 1476/1, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.11. 2012, č. j. MK 71925/2012 OPP, sp. zn. MK-S 15094/2012 OPP,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze 12. 11. 2012, č. j. MK 71925/2012 OPP, sp. zn. MK-S 15094/2012 OPP, a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 28. 8. 2012, č. j. S-MHMP 751171/2012, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 15 342 Kč, a to do rukou jeho zástupce JUDr. Jana Marečka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

I.
Předmět sporu

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 28. 8. 2012, č. j. S-MHMP 751171/2012. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta podle § 35 odst. 1 písm. h) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, ve výši 90 000 Kč za to, že bez závazného stanoviska Magistrátu hlavního města Prahy podle § 14 odst. 2 téhož zákona umístil na fasádě nemovitosti č. p. 1808

v katastrálním území Nové Město, Legerova 23, Praha 2, která se nachází v památkové zóně, zařízení tvořené reklamní plachtou s nápisem „Spousta zábavy, před 180 obchodů, rychle a pohodlně Letňany.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí zejména poukázal na to, že vzhledem k rozměrům předmětné plachty (cca 60 m²) nesoucí reklamní sdělení se jedná o reklamní zařízení, jehož každá výměna vždy znamená vyvolání nového protiprávního stavu. V důsledku nesplnění povinnosti obstarat předem k zamýšlenému umístění reklamního zařízení na objektu ležícím v pražské památkové rezervaci závazné stanovisko podle § 14 odst. 2 památkového zákona se žalobce dopustil nezákonného jednání.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

Žalobce v žalobě nejprve namítá, že je sporné, zda nemovitost, na níž byla instalována reklamní plachta, nachází v památkové zóně, protože její textové vymezení na straně jedné a vyznačení v plánu na straně druhé obsažené v nařízení vlády č. 66/1971 Sb. nejsou v souladu.

Dále žalobce pokládá za zásadní pochybení vymezení pojmu reklamní zařízení. Žalobce dále zdůrazňuje, že samotná reklamní plachta nemá charakter konstrukce nebo zařízení, na které by se vztahoval povolovací nebo ohlašovací režim podle stavebního zákona. Správní orgány však vycházejí z toho, že pro aplikaci zákona o státní památkové péči nejsou výklady ani legální definice pojmu zařízení dle stavebního zákona relevantní, a to přesto, že zákon o státní památkové péči definici „zařízení“ neobsahuje. Nadto instalační systém pro reklamní plachtu byl umístěn na předmětné nemovitosti před účinností právní úpravy, podle které je prováděn sankční postih, a to v roce 2001. Žalobce má za to, že správní orgány uplatňují v právním státě nepřipustnou retroaktivitu postihu za užívání dříve umístěných reklamních zařízení podle dříve platné právní úpravy, která závazné stanovisko orgánu státní památkové péče nevyžadovala. Povinnost vyžádat závazné stanovisko ve smyslu § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči k instalaci zařízení byla stanovena teprve novelou zákona o státní památkové péči provedenou zákonem č. 186/2006 Sb. Žalobce si tedy nebyl v době zřízení reklamního zařízení vědom žádného protiprávního jednání.

Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí obou stupňů.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný především konstatuje, že k výkladu pojmu zařízení ve smyslu památkového zákona je nutno přistupovat s ohledem na specifický předmět ochrany sledovaný památkovým zákonem a prováděcími předpisy, neboť je zcela odlišný od předmětu ochrany sledovaného stavebním zákonem. Pod pojem zařízení dle památkového zákona tak spadají nejen zařízení ve smyslu stavebního zákona, tedy i reklamní plachty a převěsy, reklamní výstrč, reklamní samolepicí folie, a to bez ohledu na materiál, ze kterého jsou vyrobeny, a způsob uchycení k nemovitosti. Není tak důvodná námitka, že reklamní plachta není zařízením podle stavebního zákona; je třeba trvat na tom, že umístění velkoplošné reklamní plachty vyžaduje vydání závazného stanoviska dle § 14 odst. 2 památkového zákona, jak ostatně plyne z teleologického výkladu tohoto ustanovení, z veřejného zájmu na památkové péči, s posláním ochrany památkových zón a charakteru

památkové zóny Vinohrady, Žižkov, Vršovice. S ohledem na uvedené nemůže důvodná ani námitka retroaktivity.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Žalobce následně podal repliku, v níž trvá na tom, že předmětná plachta v daném případě není zařízením a odkazuje na judikaturu správních soudů, zvláště na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 63/2012-37.

Další vyjádření zaslal soudu též žalovaný a požaduje, aby soud, pokud napadené rozhodnutí zruší, zkrátí žalobci právo na náhradu nákladů řízení obdobně, jako učinil ve věcech vedených pod sp. zn. 3A 69/2011 a 3A 70/2011.

III. Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce, který sice s takovým postupem původně nesouhlasil, ještě před konáním jednání svůj nesouhlas odvolal a žalovaný navzdory poučení ve stanovené lhůtě neuvedl, že by s takovým projednáním věci nesouhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podle § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči *vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny (§ 17), je povinen k zamýšlené stavbě, změně stavby, terénním úpravám, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností.*

Podle § 35 odst. 1 písm. h) téhož zákona (ve znění účinném v rozhodné době) *obecní úřad obce s rozšířenou působností uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě, nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže při výkonu svého podnikání provádí stavbu, změnu stavby, terénní úpravy, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravu dřevin nebo udržovací práce na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 nebo nedodrжуje podmínky uvedené v tomto závazném stanovisku.*

Zdejší soud konstatuje, že základem nastoleného sporu se již judikatura opakovaně zabývala a Nejvyšší správní soud základní otázku, která se týká i nynějšího případu, a to otázku pojmu „zařízení“ vyřešil následovně (rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 63/2012-37, nebo rozsudek ze dne 27. 3. 2014, č. j. 8 As 48/2013-36). Vyslovil, že: „*Zákon o*

památkové péči pojem 'zařízení' nedefinuje a nečiní tak ani prováděcí předpisy k němu. Bez legislativně řádné definice jsou však příslušná ustanovení zákona, v první řadě sankční, obtížně aplikovatelná. Zahrnutí pouhých reklamních plachet bez dalších konstrukčních prvků pod pojem zařízení by vedlo k řadě dalších navazujících problémů. Předně by těžko bylo možné bez bližší zákonné definice rozlišit, do jakých rozměrů reklamní plachta zařízením ještě není a od jakých už je.“. Dovodil dále, že pokud by správní orgány takto postihovaly i výměnu těchto různých „zařízení“, došlo by nejen k zákonem zřejmě nepředvídané zátěži samotných správních orgánů, ale i nepřiměřené a zákonem nepředvídané zátěži jednotlivců. Ve všech případech by pak orgány státní památkové péče narážely na naprostou právní nejistotu ohledně toho, co je postižitelné jako správní delikt a co nikoliv. Taková situace je však v právním státě vyloučena. Nejvyšší správní soud ve zmíněné věci uzavřel, že pro výklad pojmu „zařízení“ obsažený v sankčním ustanovení § 35 odst. 1 písm. h) zákona o památkové péči je možné použít definici obsaženou v § 3 odst. 2 stavebního zákona, s odkazem na časté souběžné užívání při posouzení těžké věci, zejména v územním a stavebním řízení podle stavebního zákona. K tomu odkázal i na důvodovou zprávu k zákonu č. 186/2006 Sb., o změně některých zákonů souvisejících s přijetím stavebního zákona a zákona o vyvlastnění, kterým byl pojem „zařízení“ vnesen do zákona o památkové péči. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dovodil, že zákonodárce zřejmě nepředpokládal, že by se výkladová praxe mohla podstatně odlišovat a uzavřel, že je třeba pojem „zařízení“ obsažený v zákoně o památkové péči, dokud tento zákon nebo jeho prováděcí předpisy vlastní definici pojmu neobsahují, vykládat ve shodě s definicí obsaženou v § 3 odst. 2 stavebního zákona. K argumentaci žalovaného (v oné věci stěžovatele) dále uvedl, že „*Jakkoli tedy vyvěšení reklamní plachty v památkové zóně může vést k nevzhlednosti budovy, nelze jej označit za závažnou změnu na budově samotné ve výše vyloženém smyslu*“.

Právě uvedené závěry lze beze zbytku vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Je tedy zřejmé, že také v projednávaném případě byla žalobci uložena pokuta za jednání, které správním deliktem není a ani být nemůže, neboť nenaplňuje skutkovou podstatu správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. h) památkového zákona. Proto soud zrušil nejen rozhodnutí žalovaného o odvolání, ale také prvoinstanční rozhodnutí magistrátu (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), neboť je zřejmé, že pokuta nemůže být žalobci uložena a řízení o správním deliktu bude muset být zastaveno.

Za této situace, kdy skutková podstata správního deliktu nebyla jednáním žalobce naplněna, pozbývá smyslu zabývat se ostatními žalobními námitkami.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Zdejší soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výše nákladů řízení o žalobě se sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z nákladů na zastoupení v rozsahu 3 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika) ve výši 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále k nákladům řízení patří i 3 režijní paušály ve výši 300 Kč (§ 13 odst.

3 advokátního tarifu). Náklady na zastoupení tak celkem činí 10 200 Kč. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, zvyšují se náklady na zastoupení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o sazbu DPH ve výši 21 %, tj. o 2 142 Kč. Žalobci přiznané náklady řízení v součtu činí 15 342 Kč (3000 + 10 200 + 2 142).

Pro úplnost soud uvádí, že náhradu nákladů řízení nekrátil, jak žalovaný požadoval s poukazem na rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 3A 69/2011 a 3A 70/2011, neboť oproti těmto rozsudkům vykazuje nynější věc rozdíly. Nyní projednávané věci nepředcházelo soudní řízení týkající se téhož sankcionovaného jednání žalobce a v nyní projednávané věci replika byla přínosná, neboť poukazovala na relevantní judikaturu vzniklou až po podání žaloby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 63/2012-37).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. června 2017

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková